

Sygn. akt VI Gz 276/19

Sygn. akt VI Gz 279/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Zbigniew Krepski (spr.)

Sędziowie : SO Jerzy P. Naworski, SO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2019 r. w T.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. we W.

przeciwko Z. F.

o zapłatę

w przedmiocie wniosku powoda o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty i w przedmiocie wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego we W. z dnia 01 sierpnia 2018 r. i zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego we W. z dnia 06 lutego 2019 r., sygn. akt V GNc 855/15

postanawia

- 1) uchylić pkt 2. (drugi) zaskarżonego postanowienia z dnia 06 lutego 2019 r. oraz zaskarżone postanowienie z dnia 01 sierpnia 2018 r.,
- 2) stwierdzić utratę mocy nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego we W. z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt V GNc 651/18 w całości,
- 3) odrzucić zażalenie pozwanego na pkt 1. (pierwszy) zaskarżonego postanowienia z dnia 06 lutego 2019 r.,
- 4) zawiesić postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w T. J. G. w sprawie sygn. akt Km 3464/18

Jerzy P. Naworski Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem (błędnie nazwanym zarządzeniem) z dnia 01 sierpnia 2018 r. Sąd Rejonowy we W. nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt V GNc 651/18 wobec uznania, że powyższy nakaz zapłaty uprawomocnił się w dniu 25 lipca 2018 r. (k.31 i k. 81).

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwany wniósł o jego uchylenie, zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w T. J. G. w prawie sygn. akt KM 3464/18 oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniewego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia pozwany zarzucił, że w przedmiotowej sprawie korespondencja została skierowana na adres, pod którym pozwany w ogóle nie przebywał. Ponadto wskazał m.in., że lekarz orzecznik ZUS orzekł w dniu 09 lipca 2018 r., że pozwany nie jest zdolny do samodzielnej egzystencji (k.51-54).

Z kolei postanowieniem z dnia 06 lutego 2019 r Sąd Rejonowy we W. w pkt 1. oddalił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz w pkt 2. odrzucił sprzeciw od nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu tego postanowienia wskazano, że pozwany nie uprawdopodobnił aby nie miał on możliwości podjęcia działań celem odebrania, wysłanej na adres pozwanego ujawniony w CEIDG, przesyłki sądowej zawierającej sporny nakaz zapłaty tym bardziej, iż pozwany w tym czasie nie przebywał już w szpitalu. Ponadto Sąd ten podkreślił, że pozwany osobiście w dniu 16 sierpnia 2018 r. odebrał korespondencję komorniczą kierowaną do pozwanego na adres ujawniony w CEIDG (k.73-74).

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwany wniósł o zmianę pkt 1 i przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, w pkt 2 poprzez uchylenie lub zmianę pkt 1 poprzez odrzucenie wniosku o przywrócenie terminu i zmianę pkt 2 poprzez stwierdzenie utraty nakazu zapłaty w całości.

W uzasadnieniu zażalenia pozwany ponownie zarzucił, że w przedmiotowej sprawie korespondencja została skierowana na adres, pod którym pozwany w ogóle nie przebywał; zatem bez swojej winy nie wniósł od w terminie sprzeciwu od nakazu zapłaty (k.97-99).

Powód nie udzielił odpowiedzi na zażalenie pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zażalenia pozwanego na postanowienie oddalające wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i odrzucającego sprzeciw od nakazu zapłaty.

Na wstępie należy podkreślić, iż zaskarżone postanowienie zawiera dwa rozstrzygnięcia, które są odrębnymi postanowieniami. Postanowienie oddalające wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty nie podlega zaskarżeniu zażaleniem. Zaskarżeniu takim środkiem podlegają bowiem stosownie do art. 394 § 1 k.p.c. postanowienia sądu pierwszej instancji kończące postępowanie w sprawie, a ponadto postanowienia sądu pierwszej instancji i zarządzenia przewodniczącego enumeratywnie wymienione w powyższym przepisie (pkt-y od 1 do 12).

Postanowienie oddalające wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty nie mieści się w katalogu orzeczeń podlegających zaskarżeniu zażaleniem. W szczególności nie może być ono uznane za postanowienie kończące postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 394 § 1 k.p.c. Orzecznictwo sądowe i doktryna prawnicza obecnie jednolicie przyjmują, że postępowanie o przywrócenie terminu do wniesienia środka odwoławczego ma charakter wpadkowy, gdyż jego celem nie jest badanie dopuszczalności dokonania czynności procesowej inicjującej kolejny etap postępowania, tylko ocena zasadności wniosku. Kończącym postępowanie jest tylko takie orzeczenie, którego uprawomocnienie się trwale zamyka drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty przez sąd danej instancji.

Zażalenie do sądu drugiej instancji przysługuje natomiast na postanowienie o odrzuceniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, a kiedy odrzucenie to było następstwem oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do jego wniesienia, w ramach kontroli instancyjnej prawidłowości postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu od nakazu zapłaty kontroli podlega także prawidłowość postanowienia o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu (na podstawie art. 380 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.).

Przechodząc zatem do oceny podniesionych zarzutów w zakresie braku podstaw do odrzucenia sprzeciwu od nakazu zapłaty to w ocenie Sądu Okręgowego były one trafne co czyni, że zażalenie pozwanego na pkt 2. postanowienia z dnia 06 lutego 2019 r. jest w pełni uzasadnione.

Zgodzić się trzeba z pozwanym, że Sąd Rejonowy błędnie uznał, powołując się na art. 139 § 1 k.p.c. i art. 133 § 2a k.p.c. oraz art. 168 § 1 k.p.c., że pozwany nie uprawdopodobnił aby nie miał możliwości podjęcia korespondencji sądowej zawierającej sporny nakaz zapłaty w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej ujawnionym w CEIDG. Uszło uwadze tego Sądu, że jak wynika z orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 09 lipca 2018 r Nr akt 05603688, pozwany jest niezdolny do samodzielnej egzystencji od dnia 19 kwietnia 2018 r. (k.58-59). Już ta okoliczność uzasadnia wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. W tej sytuacji bez znaczenia dla tej oceny pozostają podnoszone przez Sąd Rejonowy argumenty, że pozwany mógł zmienić adres do doręczeń czy też fakt odbioru przez pozwanego korespondencji komorniczej kierowanej na adres ujawniony w CEIDG. W tym miejscu jedynie dla porządku należy stwierdzić, że tę korespondencję pozwany pokwitował osobiście w Urzędzie Pocztowym we W..

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, przedmiotowy nakaz zapłaty w niniejszej sprawie nie mógł być uznany za doręczony pozwanemu na adres wskazany w CEIDG poprzez pozostawienie go w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia. Powyższa okoliczność skutkowała tym, że wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od tego nakazu zapłaty był uzasadniony, a tym samym odrzucenie sprzeciwu jako wniesionego po terminie było nieuprawnione.

Z tych względów uwzględniając zażalenie pozwanego na postanowienie z dnia 06 lutego 2019 r. należało na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. zmienić pkt 2. zaskarżonego postanowienia poprzez jego uchylenie (pkt 1 sentencji niniejszego postanowienia).

Natomiast zażalenie pozwanego na pkt 1, zaskarżonego postanowienia z dnia 06 lutego 2019 r. należało odrzucić jako niedopuszczalne stosownie do art. art. 373 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i w związku z art. 394 k.p.c. (pkt 3 sentencji niniejszego postanowienia).

Wobec uchylenia postanowienia odrzucającego sprzeciw od nakazu zapłaty należało, uwzględniając wniosek pozwanego zawarty w powyższym zażaleniu, stosownie do art. 505 § 3 k.p.c. stwierdzić utratę mocy nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego we W. z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt V GNc 651/18 w całości (pkt 2 sentencji niniejszego postanowienia).

W dalszej kolejności należało odnieść się do zażalenia pozwanego na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego we W. z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt V GNc 651/18.

W ocenie Sądu w dacie wydania zaskarżonego postanowienia było ono uzasadnione. Wówczas Sąd Rejonowy prawidłowo pozostawił sporny nakaz zapłaty w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia stosownie do art. 133 § 2a. k.p.c.; nie wpłynął bowiem jeszcze wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Jednakże ostatecznie okazało się, jak wynika z powyższych ustaleń i rozważań, że doręczenie nakazu zapłaty pozwanemu było nieskuteczne skoro wniosek o przywrócenie terminu do jego wniesienia okazał się zasadny; zatem nakaz zapłaty utracił w całości moc.

W konsekwencji, skoro w sprawie brak jest tytułu egzekucyjnego, należało uchylić o zaskarżone postanowienie z dnia 01 sierpnia 2018 r. stosownie do art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. (pkt 1 sentencji postanowienia).

Jednocześnie uwzględniając wniosek pozwanego zawarty w zażaleniu należało stosownie do art. 821 k.p.c. zawiesić postępowania egzekucyjne prowadzone przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w T. J. G. w sprawie sygn. akt Km 3464/18 (pkt 4 sentencji postanowienia).

O kosztach postępowania zażaleniowego postanowi Sąd Rejonowy w T. w orzeczeniu kończącym sprawę (art. 108 § 2 k.p.c.).

Jerzy P. Naworski Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

(...)

(...)

(...),

(...)

- (...)

- (...)

(...)

(...)